

Viem, čím budem a prečo

„Čím chceš byť, keď budeš veľká?“ S touto otázkou sa stretávame už od útleho detstva. Mamina, ocino i pani učiteľky nám neustále kládli otázky ohľadom povolania. Ako väčšina detí, aj ja som snívala s otvorenými očami. Ved', ktoré dievča by sa aspoň na chvíľu nechcelo stať pôvabnou princeznou, ktorú zachráni princ na bielom koni či statočnou vílou, ktorá vyslobodí svojich kamarátov z rúk nepriateľa? Slečnu Fantáziu som nikdy nenechávala na uzde, a preto vždy, keď sa jej naskytla príležitosť, ukázala sa v plnej svojej kráse.

Postupom času sa môj pohľad na svet menil. Moja myseľ už nelietala tak vysoko k oblakom, ale pridržiavala sa stromov blízko zeme. Bájne bytosti mi už neprišli tak úžasné ako predtým, i keď doteraz sa schovávajú v úzadí mojej predstavivosti. Začala som si všímať krajšie a reálnejšie povolania. Povolania, ktoré sú splniteľnejšie vzhľadom k skutočnosti. Fascinovalo ma mnoho profesií, ale ani jedna mi neotriasla tak srdcom ako tá, ktorú som si vybrala. Stať sa zdravotnou sestrou a vykonávať túto prácu musí byť niečo nádherné, no zároveň aj ťažké. Aj Hippokrates prehlásil: „Život je krátky, umenie dlhé, príležitosť prchavá, pokusy neisté, rozhodovanie ťažké... predsa však musíme liečiť.“ Zdravotná sestra či lekár. Trpiaci pacient potrebuje našu pomoc. Znášať útrapy ochorenia nie je vôbec ľahké. Každý človek sa s tým vyrovnáva po svojom. Vtedy i žiarivý úsmev či milé slovko od sestričky odhodí skľúčené myšlienky v nedohľadno. Človek na ňu bude spomínať navždy, nemám pravdu? Sestrička, ktorá všetkým nepríjemnostiam čelí s pokorou. Sestrička, ktorá sa na chorých nepozera zhora kvôli ich pôvodu, náboženstvu či štýlu obliekania, ale ktorá sa o všetkých stará ako o svoju vlastnú rodinu. Takou zdravotnou sestrou sa chcem stať. Utíšiť dieťa plačúce za mamou či potešiť starenku s vráskami na tvári. Ukázať, že slnko vychádza každý deň, i keď ho cez mračná nemožno vidieť. A aby ten, ktorého život sa chýli ku koncu, nebol v poslednej chvíli opustený. Nič nie je horšie ako samota. Aj svätá Matka Tereza sa vyjadrila: „Telesné choroby vieme liečiť liekmi, ale jediným liekom na samotu, zúfalstvo a beznádej je láska. Veľa ľudí na svete zomiera pre kúsok chleba, ale oveľa viac ich zomiera od túžby po troške lásky.“ Aj napriek chorobám, čo nás trápia, bez lásky by sme boli stratení. S láskou sa aj tie najťažšie prekážky stávajú znesiteľnejšie. Preto, ako budúca zdravotníčka, chcem nielen prijímať lásku z okolitého sveta, ale hlavne ju odovzdávať ďalej ľuďom, ktorí ju potrebujú.

Viem, že na tejto ceste budem musieť prekonať ešte mnoho úskalí. Nič nie je ťažšie ako držať sa svojho sna a ísť si za ním. Už teraz sa prekážky valia jedna za druhou. Napriek tomu to vydržím a prekážkam budem čeliť s úsmevom na tvári. Nezídem z tejto cesty, pretože toto je to, čo chcem robiť. To, čo mám robiť. Nie nadarmo sa hovorí: „Študentom sa stane každý, ale zdravotníkom sa musíš narodiť..“

Miriám Grofčíková, 16 rokov, Stredná zdravotnícka škola v Dolnom Kubíne, M. Hattalu 2149, 026 01 Dolný Kubín